

Η δίψα του Δαυΐδ (Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Κοινωνιολογικά \(κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα\)](#) / [Λογοτεχνία \(ποίηση & πεζογραφία\)](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

[Σχόλιον εις την Π. Δ.]

Εκείνος όστις ωμίλει οικείως προς τον Θεόν κ' έλεγεν: «Εδίψησέ σε η ψυχή μου, ποσαπλώσ σοι η σαρξ μου...», εκείνος όστις είπεν: «Εδίψησεν η ψυχή μου προς τον Θεόν, τον ισχυρόν, τον ζώντα...», πολλά και διάφορα είδη δίψης εδοκίμασεν, ως εικός, εις την ζωήν του την πολυκύμαντον· και όχι ολιγώτερον διαφέρουσα είναι εκείνη η δίψα, την οποίαν ησθάνθη ποτέ εν καιρώ πολέμου, ενώ ο εχθρός κατείχεν όλην την περίχωρον της Βηθλεέμ, και ηπειλεί τα Ιεροσόλυμα.

Ο πλήρης αντιθέσεων χαρακτήρ, ο Βασιλεύς ο θεόπνευστος, του οποίου η «ιδιοτροπία» η τόσον συμπαθής εφάνη εις την τραγικήν εκείνην περιπέτειαν του βίου του, καθ' όν χρόνον εν άκρα ασιτία προσηύχετο νυχθημερόν, παρακαλών να του χαρίση ο Θεός την ζωήν του βρέφους, του εκ της Βηρσαβεέ, εζήτησε δε παραδόξως να του δώσωσι να φάγη, ευθύς ως ενόησεν από τους ψιθυρισμούς των υπηρετών, ότι το παιδίον είχε αποθάνει, είχε δείξει και άλλας «ιδιοτροπίας» εις την ζωήν του.

Μια των ημερών, εις την λιτανείαν της Κιβωτού του Κυρίου, εν μέσω απείρου

πλήθους υπηκόων του, ο ένθεος ψάλτης ευηρεστήθη να δείξη πως λησμονεί ότι είναι βασιλεύς, και ήρχισεν αίφνης να χορεύη καθ' ὁδόν, κρούων την κινύραν· εις δε τους ονειδισμούς και τας επιπλήξεις της πρώτης γυναίκός του, της θυγατρὸς του Σαούλ, με ἄκραν απλότητα ἀπήντησε: «Και παίξομαι και ορχήσομαι ενώπιον Κυρίου του Θεού μου...». Εἰς ὅλην την νεότητά του εἶχε καταδιωχθῆ ἀμειλίκτως ἀπὸ το Σαούλ, τον πενθερόν του. Αὐτός του εἶχε χαρίσει δις την ζωὴν, ὅταν ἔπεσεν εἰς χεῖράς του, ἐκεῖνος, κατόπιν λυκοφιλίας και συνδιαλλαγῆς, παρεσπόνδει κ' ἐζήτει ἐπιμόνως τον θάνατόν του.

Εἰς ἓνα των διωγμῶν τούτων, ο Δαυὶδ εἶχε ζητήσῃ σωτηρίαν εἰς πόλιν αλλοφύλων. Ο βασιλεύς ο ἐθνικός, μαθὼν ὅτι ο νικητῆς του Γολιάθ, ο κεχρισμένος Βασιλεύς του Ἰσραήλ, εὐρίσκετο εἰς την πόλιν του, διέταξε τους ἰδίους αὐλικούς του να τον θανατώσωσιν ἀνευ ἀναβολῆς. Τότε ο Δαυὶδ, ἐν τη ἀπελπισίᾳ, προσεποιήθη τον τρελόν, δια να σωθῆ ἐκ της καταδίκης.

Το τέχνασμα ἐπέτυχε λαμπρώς, κατὰ θεῖαν νεύσιν, και ο λυσσωδὴς καταδιωκόμενος γαμβρός του Σαούλ ἐπέζησε δια να τον διαδεχθῆ εἰς την βραχείαν ἐκείνου βασιλείαν, να βασιλεύσῃ ἐνδόξως ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη, να γίνῃ θεοπάτωρ, και να ψάλλῃ θεσπέσια προφητικὰ ἄσματα εἰς την θυγατέρα του Βασιλέως, της ὁποίας εἶναι «πάσα ἡ δόξα ἔσωθεν, ἐν κροσσωτοῖς χρυσοῖς περιβεβλημένη και πεποικιλμένη».

Τις οἶδεν ἀν ο μέγιστος Ἄγγλος ποιητῆς δὲν ὠφελήθη ἀπὸ το ὑπόδειγμα τούτο της προσποιητῆς τρέλας ἐνός ἐπιδόξου βασιλέως, δια να πλάσῃ τον τύπον του ἰδικού του Δανού βασιλόπαιδος; – Πλην ἀς ἐλθωμεν τῶρα εἰς την δίψαν του Δαυὶδ.

Τον καιρόν ἐκεῖνον, μετὰ τον οἰκτρόν θάνατον του Σαούλ, και ἀφοῦ ο Δαυὶδ παρέλαβε την βασιλείαν – ὅστις διεξήγαγε τροπαιούχος πλείστους κατὰ των γειτόνων ἐθνῶν πολέμους – ἡ γενέτειρα του Προφητάνακτος πόλις Βηθλεέμ και τα πέριξ εἶχον καταληφθῆ ἀπὸ τους αλλοφύλους ἐχθρούς. Μίαν ἡμέραν, ο Δαυὶδ, εἰς το στρατόπεδόν του, ἀντικρὺ των βράχων της Σιών, καθήμενος εἰς τα πρόθυρα της σκηνῆς του, προσέβλεπε σιωπηλός την ορεινὴν χώραν του Ἰούδα.

Το ὄμμα του προσηλώθη θολόν, και σχεδόν βλοσυρόν προς τα βουνά ἐκεῖνα. Οἱ στρατηγοὶ και οἱ δορυφόροι του ἀνήσυχον τον ἐκοίταζον, προσπαθούντες να μαντεύσωσι τι ἄρα ἐσυλλογίζετο ο Βασιλεύς.

Αἴφνης ο Δαυὶδ ἔστρεψε βραδέως την κεφαλήν, και χωρὶς να τείνῃ ἀπ' εὐθείας προς αὐτούς το βλέμμα ἐστέναξε και εἶπε με φωνὴν μόλις ἀκουομένην:

– «Τις δώῃ μοι πιεῖν ἀπὸ των λάκκων της Βηθλεέμ;»

Ο περιπαθής ψάλτης ενθυμείτο τον καιρόν, καθ ὃν ἦτο απλούς βοσκός, ὄγδοος υἱός του πατρός του, βόσκων τα πρόβατα εἰς τα περίχωρα της Βηθλεέμ. Οἱ ἀδελφοί του «καλοὶ καὶ μεγάλοι σφόδρα καὶ οὐκ ευδόκησεν ἐν αυτοῖς ὁ Κύριος». Αὐτόν τον νεαρόν καὶ μικρόσωμον, ἐξέλεξε μεταξύ ὄλων ὁ Σαμουήλ, ὁ Βλέπων, δια να τον χρίση εἰς βασιλέα του Ἰσραήλ. Καὶ οἱ ἀδελφοί του τον παρέβλεπον, καὶ ὁ πατήρ του τον ἐκρυπτε, λέγων ἀφελώς, ὅτι δεν εἶχεν ἄλλον υἱόν, ἀφού καὶ τους ἐπτά τους εἶχεν ἀπορρίψει ὁ ἀπεσταλμένος Κυρίου!

Ὁ τραγικός βασιλεύς ἴσως να ἐπόθει ὡς νοσταλγός την εποχὴν ἐκείνην, καθ ἣν ἐβοσκε τὸ ποίμνιόν του εἰς τα περίχωρα της Βηθλεέμ. Ἡ ἐπεθύμει ἄρα να ἐμπνεύση φρόνημα εἰς τους στρατιώτας του, ὅπως ριφθῶσιν ἀποφασιστικοὶ εἰς τον κίνδυνον, καὶ ἐξώσωσι τὸ ταχύτερον τους βεβήλους ἐχθρούς ἀπὸ τα ἱερά ἐδάφη της Βηθλεέμ;

Ὅπως καὶ ἀν ἔχη τούτο, δύο ἀνδρεῖοι νεανῖαι, ἀκούσαντες τον πόθον του Βασιλέως, ἐξήγησαν κατὰ γράμμα τους λόγους του καὶ λαβόντες δύο ἀσκούς, ἐρριποκινδύνευσαν ἐν καιρῷ νυκτός, διέσχισαν τὰς προφυλακὰς του ἐχθροῦ, ἐφθασαν εἰς την κοιλάδα της Βηθλεέμ, ἐκεῖ ὅπου ἐβοσκε τὸ πάλαι ὁ θεόπνευστος βοσκός τα ποίμνια του πατρός του, καὶ ἐγέμισαν τους ἀσκούς ἀπὸ τους λάκκους του νερού, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐπόθει να πῖη ὁ Βασιλεύς των. Ἐφθασαν ἀσφαλῶς εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ ἐπαρουσίασαν τους δύο ἀσκούς πλήρεις εἰς την σκηνήν, ὅπου διενυκτέρευεν ἐν προσευχῇ ὁ Προφητάναξ, αυτοσχεδιάζων ἓνα ἐκ των θεσπεσίων ψαλμῶν του. «Ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, πρὸς σε ὀρθρίζω, ἐδίψησέ σε ἡ ψυχὴ μου...»

Εἰς πάλιν ἀπεδείχθη ἡ «ἰδιοτροπία» του Δαυΐδ. Ὅποια ὑψηλὴ καὶ ευγενεστάτη, ἀλλ ἄκατάληπτος εἰς τὸ κοινόν των ἀνθρώπων, ἰδιοτροπία! Ὡς εἶδε τους ἀσκούς πλήρεις ὕδατος, καὶ ἔμαθε τὸ τόλμημα των δύο ἀνδρείων νεανίσκων δεν ἠθέλησε να πῖη· ἀλλ ἐξέχεεν ὅλον τὸ ὕδωρ κατα- γης, εἰς σπονδὴν Κυρίῳ τῷ Θεῷ.

- «Ὁυ μὴ πῖω ἐκ του ὕδατος τούτου, ὅτι ἐν αἵματι ψυχῆς ἀνδρῶν ἐστίν· ἀλλὰ σπείσομαι αὐτό Κυρίῳ τῷ Θεῷ μου».

Μεγάλῃ τόλμῃ θα ἦτο ἀν ἀπεπειρώμεθα ἡμεῖς να γράψωμεν ἐκ μέρους μας καὶ μίαν λέξιν ὡς σχόλιον ἢ ἐρμηνείαν εἰς τὸ ὠραῖον τούτο καὶ τόσον ποιητικόν ἐπεισόδιον. Ἀλλ ἐπειδὴ σήμερον ἔχομεν Φῶτα καὶ εἶναι ἡμέρα καθ ἣν ἀγιάζεται ἡ φύσις των ὑδάτων, καθ ἣν ἡ Ἐκκλησία ἀνακαλεῖ τόσα θεσπέσια ρήματα ἐκ των ψαλμῶν του Προφητάνακτος· «Φωνὴ Κυρίου ἐπὶ των ὑδάτων, ὁ Θεός της δόξης ἐβρόντησε· Κύριος ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν»· ἡμέρα καθ ἣν ὁ ἱερός ὑμνογράφος ἐπικαλεῖται την παρουσίαν του· «Δαυΐδ πάρεσο πνεύματι τοῖς φωτιζομένοις· νυν προσέλθετε ὡδε πρὸς Θεόν...», ἀς μας ἐπιτραπῇ μόνον να εἰπῶμεν ὅτι τὸ γεγονός της δίψης του

Δαυίδ ευλόγως δύναται να θεωρηθή ως μία συμβολική πρόρρησις· ότι, όπως ο Δαυίδ εδίψησε το ύδωρ εκείνο, ταχέως θα ήρχετο χρόνος, οπότε όλη η ανθρωπότης έμελλε να διψήση και να ποθήση να δροσισθή από τα νάματα του Ιορδάνου, και «από των λάκκων της Βηθλεέμ».

(1905)

Πηγή: agiazoni.gr